
INFORMACE O CIZÍCH ARMÁDÁCH

VÝSTAVBA ZÁPADONĚMECKÉ ARMÁDY

Uzavřením pařížských dohod a přijetím Německé spolkové republiky jako patnáctého členského státu Severoatlantického paktu byly vytvořeny legální podklady pro úsilí západních imperialistů o obnovení západoněmecké armády jako vhodného nástroje jejich agresivních cílů. Za přiznání státní svrchovanosti zavázala se západoněmecká spolková vláda, řídící se zájmy západoněmeckých monopolů, vyčlenit pro agresivní síly A-paktu dvanáct divisí a zároveň dala souhlas k dalšímu neomezenému pobytu armád západních kapitalistických mocností na území západního Německa. Západní mocnosti se naproti tomu zavázaly pomoci Německé spolkové republice při školení velitelských kádřů a dodávkami válečného materiálu umožnit co nejrychleji výstavbu německých divisí.

Rozhodující a vedoucí úlohu v úsilí o obnovení německého militarismu převzaly Spojené státy americké. V souhlasu se svými agresivními cíli snaží se americká zahraniční politika zajistit si na jedné straně hrozbou silného, militaristického Německa poslušnost ostatních západoevropských států a na druhé straně využitím a podporou fašistických, revanšistických a protilidových živlů vytvořit z Německé spolkové republiky nástupiště pro novou agresivní válku proti Sovětskému svazu a zemím lidové demokracie. Proto nepřestávají vedoucí politici a vojenská činitelá Spojených států amerických zdůrazňovat nezbytnost obnovy militaristického Německa a jeho závažnou úlohu v plánech A-paktu. Již v r. 1952 poukazoval tehdejší vrchní velitel atlantických sil v Evropě a nyníjší prezident Spojených států amerických Eisenhower na význam západního Německa v plánech A-paktu pro jeho průmyslový i branný potenciál. Současný vrchní velitel atlantických sil v Evropě, americký generál Gruenther, se netají názorem, že vedle všestranného využití zbraní hromadného ničení může být úderná síla armád A-paktu účinně zvýšena jenom začleněním západoněmeckých ozbrojených sil.

Snahy amerických monopolistů nacházejí plné porozumění a podporu vládnoucích militaristických kruhů v Německé spolkové republice v čele se spolkovým kancléřem Adenauerem. Tyto kruhy politicky a hospodářsky spjaté s vládnoucími kruhy kapitalistických států se domnívají, že jim členství v A-paktu a spojení se Spojenými státy americkými umožní znovu získat mocenské politické, vojenské i hospodářské posice v Evropě, ztracené rozdrčením nacistického Německa. Proto vynakládají veškeré úsilí na to, aby dosáhly remilitarisace západního Německa v co nejkratší době, a jsou odhodlány použít k uskutečnění tohoto cíle jakýchkoli protilidových a protiústavních opatření.

Pařížskými dohodami bylo povoleno Německé spolkové republice postavit asi půlmilionovou armádu s pozemními silami v hodnotě dvanácti divisí, vzdušnými silami v počtu 120 000 osob a námořními silami o 20 000 mužích. V současných plánech výstavby počítá spolková vláda a spolkové ministerstvo obrany s výstavbou dvanácti divisí, tří vzduš-

ných výsadkových brigád, tři horských brigád a přiměřeného počtu sborových útvarů a jednotek. Místo původně plánovaných šesti pěších, čtyř tankových a dvou mechanisovaných divisí z celkového počtu dvanácti divisí má však být podle údajů západoněmeckého tisku zvýšen počet tankových a mechanisovaných divisí, takže v první fázi remilitarisace má mít západoněmecká armáda celkem šest tankových, dvě mechanisované a jen čtyři pěší divise.

Západoněmecké vzdušné síly mají být organisovány ve dvacet leteckých pluků vyzbrojených asi 1350 převážně reaktivními letouny. Námořní síly, které mají mít asi 130 válečných plavidel, budou organisovány ve čtrnáct eskáder, z toho ve dvě eskádry torpedoborců, v jednu ponorkovou eskádru, v pět eskáder minolovek a ve dvě eskádry určené pro námořní výsadkové operace.

Podle původních plánů vypracovaných již při projednávání smlouvy o Evropském obranném společenství a upravených před podepsáním pařížských dohod byla výstavba ozbrojených sil, podle údajů vojenského časopisu »Wehrkunde« rozdělena do tří etap.

V první a druhé etapě měly být do konce roku 1955 ukončeny všechny zákonné, materiální a administrativní přípravy pro rozvinutí ozbrojených sil. Ve třetí etapě od 1. 1. 1956 byla pak zahájena vlastní výstavba, pro kterou byly původně stanoveny tyto termíny:

- V době od 1. 1. 1956 do 1. 7. 1957, t. j. v době 18 měsíců, vycvičit velitelské kádry z dobrovolníků až do nejnižších funkcí a postavit kádrové útvary v síle 150 000 mužů.
- K 1. 7. 1957 povolát první brance ročníku 1937, po případě i část branců z ročníků 1935 až 1933.
- Výstavbu svazků, útvarů a jednotek pozemní armády dokončit do 1. 1. 1959.
- Výstavbu vzdušných a námořních sil dokončit do 1. 1. 1960.

Koncem roku 1955, ve snaze zabezpečit a co možná urychlit rozvinutí ozbrojených sil, rozhodla se spolková vláda pro převedení útvarů Sboru spolkové ostrahy hranic do armády.

Toto rozhodnutí, jak přiznal týdeník bonnských militaristických kruhů »Europäische Wehr-Korrespondenz«, bylo vynuceno kritickým stanoviskem Spojených států amerických k pomalému postupu výstavby ozbrojených sil.

Realisací plánu na převedení útvarů Sboru spolkové ostrahy hranic do armády mají být především zkráceny termíny postavení prvních divisí. Podle údajů »Bundes-Wehr-Korrespondenz« oznámil spolkový ministr obrany Blank, že do konce roku 1956 budou postaveny tři pěší a dvě tankové divise na téměř plných početních stavech. Celkový početní stav západoněmeckých ozbrojených sil má koncem roku 1956 dosáhnout 95 000 mužů, z toho 64 000 u pozemních sil, 12 000 u vzdušných sil, 8000 u námořních sil a 11 000 v různých teritoriálních úřadech a vojenských ústavech.

Kromě postavení tří pěších a dvou tankových divisí je západní Německo schopno zahájit ještě v tomto roce výstavbu dalších rámcových divisí a brigád, takže v druhé polovině roku 1957 může mít na plných početních stavech 12 divisí a 6 brigád.

Přes to, že převedení Sboru spolkové ostrahy hranic vyžaduje ještě zákonných změn a jejich schválení zastupitelskými sbory, lze očekávat, že vláda použije všeho vlivu k uskutečnění svého plánu v co nejkratší době. Spolkové ministerstvo obrany předpokládá, podle oznámení deníku »Hamburger Echo«, že ze Sboru spolkové ostrahy hranic bude převedeno asi 18 000 až 20 000 důstojníků, poddůstojníků a příslušníků mužstva. Dosavadní organizace a poměrně vysoký stupeň výcviku Sboru spolkové ostrahy hranic pak umožňují splnit zkrácený časový plán výstavby rámcových svazků, útvarů a jednotek.

Při plnění časového plánu výstavby ozbrojených sil setkává se spolková vláda s řadou překážek, z nichž nejzávažnější jsou potíže s projednáváním a schvalováním branných zákonů.

Přes vynaložené úsilí byly do současné doby schváleny a nabyly platnosti jen čtyři branné zákony, kdežto ostatní zákony jsou dosud projednávány zastupitelskými sbory. Jsou to především t. zv. organizační zákon pro správní zřízení, zákon o všeobecné branné povinnosti, vojenský platový zákon, zákon o nákupu a vyvlastnění půdy pro branné účely a zákon o zřizování vojenských chráněných oblastí.

Příčinou pomalejšího projednávání branných zákonů je především obezřetný a nedůvěřivý postoj zastupitelských orgánů, t. j. Spolkové rady a Spolkového sněmu, ke všem návrhům vlády a spolkového ministra obrany. Spolková rada i Spolkový sněm se obávají, aby novými brannými zákony nebyla dána příliš velká pravomoc vládě, po případě spolkovému ministerstvu obrany, a proto pečlivě zkoumají všechny články navrhovaných zákonů a často vyžadují jejich úpravy. Tím způsobem jsou překračovány termíny stanovené spolkovou vládou pro schválení jednotlivých zákonů a zároveň i ohrožovány termíny časového plánu výstavby ozbrojených sil.

Dosavadní vnitropolitická praxe spolkového kancléře Adenauera však nasvědčuje tomu, že se pokusí všechny tyto parlamentní překážky odstranit jakoukoli formou. Lze očekávat, že k tomu použije jak politického nátlaku na jednotlivé strany, tak i autoritativního rozhodnutí opřené o silnou pozici své strany Křesťansko-demokratické unie (CDU) ve Spolkovém sněmu.

Bez ohledu na potíže s parlamentním projednáváním zákonných podkladů pro výstavbu ozbrojených sil pokračuje však vláda v organizačních, kádrových a materiálních přípravách.

V červnu 1955 bylo schváleno urychlené přebudování Blankova úřadu v rozsáhlé ministerstvo obrany a ihned zahájeno jeho doplňování a reorganizace. V současné době je spolkové ministerstvo obrany podle údajů uveřejněných 14. 12. 1955 v »Das Parlament« organizováno ve čtyři vojenská a sedm civilních oddělení:

- oddělení ozbrojených sil,
- oddělení pozemních sil,
- oddělení vzdušných sil,
- oddělení námořních sil,
- správní oddělení,
- finanční a rozpočtové oddělení,
- osobní oddělení,

- právní oddělení,
- ubytovací a stavební oddělení,
- hospodářské a technické oddělení a
- zásobovací oddělení.

Podle oznámení západoněmeckého měsíčníku »Der Notweg« má celkový početní stav spolkového ministerstva obrany dosáhnout asi 8000 osob. V počátcích výstavby ozbrojených sil má být ministerstvu obrany přiděleno asi 100 generálů, admirálů a plukovníků.

Ze srovnání početních stavů říšského ministerstva války v r. 1932 a početního stavu nejvyšších služeben hitlerovské wehrmacht s plánovanými počty spolkového ministerstva obrany vysvitá, že západoněmecké vládní kruhy nehodlají ukončit remilitarisaci západního Německa postavením plánované půlmilionové armády o dvanácti divizích.

V bývalém říšském ministerstvu války, čítajíc v to generální štáb pozemní armády, bylo podle úředního indexu v r. 1932 16 generálů a 16 plukovníků, t. j. méně než třetina vyšších důstojníků v současném ministerstvu obrany. V nejvyšších služebnách hitlerovské wehrmacht, čítajíc v to generální štáb pozemní armády, zbrojní a správní úřad pozemní armády a úřad vojenských přidělců, bylo k 1. 1. 1939, tedy krátkou dobu před přepadením Polska, celkem 32 generálů a 83 plukovníků, t. j. o 15 generálů a plukovníků více, než má být v současné době v ministerstvu obrany.

Zároveň s organisováním spolkového ministerstva obrany bylo mezi vládou, Spolkovým sněmem a jednotlivými politickými stranami zahájeno jednání o otázce organisace nejvyšších řídicích a správních orgánů ozbrojených sil. Protože vznikly zvlášť ostré rozpory mezi jednotlivými politickými stranami, nepodařilo se dosud spolkové vládě dosáhnout uzákonění organisace nejvyšších správních orgánů ozbrojených sil a stanovení pravomoci vojenských úřadů k orgánům veřejné správy. Na základě různých, často značně protichůdných návrhů byla podle oznámení »Hamburger Anzeiger« z 10. 11. 1955 branným výborem Spolkového sněmu vypracována osnova zákona obsahující tato hlavní ustanovení:

- Vrchním velitelem ozbrojených sil se má stát spolkový ministr obrany.
- Zástupcem ministra obrany má být státní tajemník ministerstva obrany, který stejně jako ministr nemá být vojákem z povolání.
- Ministr obrany má mít k dispozici vojenský poradní orgán, t. zv. vojenskou radu (Führungsrat).
- Řešením vojenskoprávních záležitostí místního významu na celém území Spolkové republiky má být pověřena t. zv. teritoriální organisace, do jejíž pravomoci budou náležet otázky vojenské bezpečnosti, posádkové a pořádkové služby.
- K zabezpečení respektování zájmů jednotlivých spolkových zemí mají být jmenováni t. zv. pověřenci spolkového ministerstva obrany. Jejich úkolem bude udržovat styk mezi ministerstvem obrany a jednotlivými zemskými vládami a projednávat s nimi otázky umístění a zásobování ozbrojených sil ve spolkových zemích.

Ačkoli návrh branného výboru nebyl dosud Spolkovým sněmem projednán a schválen, provedlo již spolkové ministerstvo obrany některá opatření k jeho realizaci. V ministerstvu obrany byla vytvořena »Vojenská rada«, jejímž předsedou byl jmenován generál Heusinger, bývalý náčelník operačního oddělení generálního štábu pozemní armády. Členy »Vojenské rady« byli jmenováni náčelníci vojenských oddělení ministerstva obrany: generál Speidel, generál Laengeler, plukovník Panitzki a viceadmirál Ruge.

Rozsáhlé přípravy byly již také provedeny ve vojenskoteritoriálním rozdělení území západního Německa a pro organisování teritoriálních správních úřadů. Podle oznámení západoněmeckého deníku »Tagesspiegel« bylo území Německé spolkové republiky rozděleno na šest vojenských obvodů, jejichž uskupení zhruba odpovídá rozdělení vojenských oblastí bývalé nacistické armády. V současné době probíhá výstavba rozsáhlého správního aparátu v jednotlivých vojenských obvodech.

Zvýšená pozornost je v poslední době věnována rovněž organisaci budoucích svazků západoněmecké armády. Podle původních plánů uveřejněných již v roce 1952 v časopise »Der Spiegel« měla být organisace západoněmeckých divisí přizpůsobena plánované organisaci svazků »Evropského obranného společenství«, t. j. prakticky přizpůsobena organisaci svazků armády Spojených států amerických. V souhlase se snahami vrchního velitelství atlantických sil v Evropě (SHAPE) přizpůsobit organisaci svazků armád A-paktu podmínkám použití zbraní hromadného ničení, má být však změněna také plánovaná organisace západoněmeckých divisí.

Podle úvah otištěných ve vojenském časopise »Europäische Wehr-Korrespondenz« pokládají západněmečtí vojenští odborníci starou organisaci za příliš těžkopádnou a nevyhovující. Odmítají dosavadní systém pluků a navrhují místo něho organisovat bojová skupení, do kterých by byly včleněny pěší prapory a posilové prostředky podle situace a úkolů.

Tyto názory západoněmeckých odborníků se v podstatě neliší od názorů vedoucích vojenských činitelů A-paktu. Lze proto očekávat, že se organisace divisí západoněmecké armády nebude lišit od organisace divisí armád A-paktu.

Bez ohledu na dosud neupřesněné otázky organisace ozbrojených sil zahájilo spolkové ministerstvo obrany již koncem minulého roku povolávání prvních dobrovolníků do armády a přípravy ke školení a výcviku důstojníků a poddůstojníků.

Přijímání dobrovolníků, které bylo zahájeno v polovině října m. r., provádí a řídí t. zv. »Osobní výbor« ustavený na základě zvláštního zákona. »Osobní výbor« provádí individuální prověřování a přijímání bývalých plukovníků a generálů wehrmachtu. Přijímání důstojníků od podplukovníka níže provádějí přijímací úřady pracující podle jeho směrnic.

Podmínkou pro přijetí mají být, jak uvedl militaristický časopis »Der Frontsoldat erzählt«, charakterové vlastnosti uchazeče, jeho všeobecné a vojenské vzdělání, tělesná způsobilost a chování za války a v poválečných letech. Podle rozhodnutí »Osobního výboru« nemají být přijati ti uchazeči, kteří se dopustili zločinu proti lidskosti, bývalí generálové

a plukovníci SS (Waffen SS) a členové politických stran a spolků, jejichž činnost a cíle jsou v rozporu s ústavou Spolkové republiky.

Naproti tomu může ministr obrany rozhodnout v jednotlivých případech o přijetí bývalých příslušníků SS (Allgemeine SS) a Sicherheitsdienst (SD), bývalých příslušníků Freies Deutschland, bývalých cizineckých legionářů, válečných zločinců odsouzených jinými soudy než soudy ve Spolkové republice a v západním Berlíně, osob, které pracovaly pro zpravodajskou službu cizího státu, a osob, které nejsou státními příslušníky Spolkové republiky. O přijetí příslušníků zbraní SS (Waffen SS) v hodnosti od podplukovníka níže může rozhodnout sám přijímací úřad, jestliže prokáží, že byli ke zbrani SS přiděleni bez vlastního souhlasu a přičinění.

Směrnice pro přijímání dobrovolníků omezují tedy jenom formálně příliv nacistických živlů do západoněmecké armády. Z prohlášení předsedy »Osobního výboru« dr. Rombacha, uveřejněného v západoněmeckém tisku, který zdůraznil, že »Osobní výbor« ani přijímací úřady nebudou v žádném případě plnit funkci denacifikačního úřadu, je pak patrné, že tyto přijímací organizace nebudou považovat členství v některé z nacistických organizací za vážnou překážku pro opětovné přijetí do armády, což nezbytně bude mít vliv na charakter budoucí západoněmecké armády.

Ještě před povoláváním prvních dobrovolníků byly zahájeny přípravy k zahájení jejich školení a výcviku. Výcvik dobrovolníků byl započat 2. 1. 1956 ve výcvikových rotách.

Spolkové ministerstvo obrany zřídilo čtyři výcvikové rotu pozemní armády, jednu výcvikovou rotu vojenské policie, tři školní letky vzdušných sil a výcvikovou rotu námořních sil. Celkem má být, podle údajů uveřejněných ve »Frankfurter Rundschau«, v prvních kursech ve výcvikových rotách vycvičeno asi 1770 dobrovolníků, z toho 850 pro pozemní síly, 800 pro vzdušné síly a 120 pro námořnictvo.

Z výcvikových rot jsou v současné době organizovány výcvikové prapory. Pro pozemní armádu jsou zatím plánovány tyto výcvikové prapory: pěší, mechanizovaný, průzkumný, tankový, dělostřelecký protitankový, dělostřelecký protiletadlový, průzkumný, ženijní a spojovací. Předpokládaná doba výcviku ve výcvikových praporech je asi 9 měsíců.

Kromě uvedených praporů a středisek mají být zřízeny kurzy technické, zásobovací a administrativní služby.

Podle oznámení deníku »Die Welt« má být část dobrovolníků, především specialistů, vycvičena ve Spojených státech amerických a ve Velké Británii. Jako první byla odeslána do Spojených států amerických skupina 27 důstojníků a poddůstojníků.

Důstojníci určené pro vyšší velitelské funkce budou podle týdeníku »Der Frontsoldat erzählt« školeni ve zvláštních kursech. První kurs, kterého se zúčastní asi 400 podplukovníků, plukovníků a generálů, byl zahájen v dubnu 1956 s cílem vyškolit vedoucí funkcionáře pro další kádrové zabezpečení přijímacích úřadů pro dobrovolníky, vojenských obvodních velitelství a kursů a škol pro důstojníky a poddůstojníky.

Hlavním cílem všech uvedených škol a kursů bude příprava a výškolení 150 000 dobrovolníků k vykonávání velitelských a cvičitelských

funkci a kádrové zabezpečení výstavby rámcových jednotek do stanoveného termínu.

Vzhledem k tomu, že převážná většina dobrovolníků, kteří budou přijati do armády, absolvovala již vojenský výcvik v bývalé nacistické wehrmacht (z dobrovolníků dosud přihlášených je jenom 13% uchazečů, kteří nemají základní vojenský výcvik), budou pravděpodobně použitelní pro vykonávání velitelských funkcí v nové armádě již po absolvování přeškolovacího výcviku. Tato skutečnost bude mít pravděpodobně vliv také na obsah a cíle výcviku v plánovaných kurzech a školách.

Výzbroj pro první svazky, útvary a jednotky západoněmecké armády má být podle dohody uzavřené na konferenci devíti mocností v Paříži jednak dodána jinými státy A-paktu, jednak má být vyrobena západoněmeckým zbrojním průmyslem. Podle této dohody má být 35% výzbroje dodáno ze Spojených států amerických, 35% z Velké Británie, Francie a zemí Beneluxu a 30% má být vyrobeno v západním Německu.

Podle údajů západoněmeckého tisku mají Spojené státy americké připraven válečný materiál ve skladech v západním Německu a ve Francii pro šest až sedm divisí. Podle dohody podepsané v červnu m. r. v Bonnu bylo již začátkem t. r. zahájeno odevzdávání první výzbroje zástupcům západoněmecké armády. Celkem má být Německé spolkové republice dodáno asi 3000 tanků a 1000 letounů.

Spojené státy americké dodají tanky Patton M-47, polní děla a letouny F-84 a F-86 a těžké ženijní a spojovací přístroje. Velká Británie má dodat asi 500 tanků typu Centurion, Francie a země Beneluxu hlavně lehké zbraně a munici.

Přes to, že v prvním období výstavby bude západoněmecká armáda odkázána většinou na dodávky materiálu od ostatních kapitalistických států, projevuje se již v současné době snaha rozvinout vlastní zbrojní výrobu. Toto úsilí se jeví především v zakázkách západoněmeckému automobilnímu průmyslu, který má podle oznámení »Das Parlament« v budoucnosti zcela hradit potřebu armády. Také lehké pěchotní zbraně, jejichž výroba nevyžaduje delších příprav, budou pravděpodobně v nejbližší době vyráběny v západním Německu. Velký podíl na výrobě zbraní a výstroje bude mít také elektrotechnický průmysl, který již v současné době vyrábí pojítka schopná provozu v poli.

Velké úsilí je vynakládáno na obnovu a rozšíření výzkumu, zvláště v oboru raketových pohonů, aerodynamiky, bojových biologických látek a na atomový výzkum.

Ačkoli pařížské dohody nepovolují Německé spolkové republice výzbrojování zbraněmi hromadného ničení, je pravděpodobné, že toto ustanovení nebude spolkovou vládou respektováno. Podle oznámení amerického vojenského časopisu »Stars and Stripes«, vycházejícího v západním Německu, bude organizována v západoněmecké armádě již v nejbližší době speciální instrukční jednotka dělostřeleckých raket a řízených střel. Úkolem této jednotky má být zkoušení posledních vynálezů německých odborníků v oboru raketových zbraní a řízených střel dodávaných jinými státy A-paktu.

Všechna dosavadní opatření spolkové vlády v otázce remilitarisace nasvědčují tomu, že nová německá armáda je budována jako úderná

síla A-paktu. Zároveň s remilitarisací probíhá v západním Německu rozsáhlá aktivisace fašismu, na níž se zvláště aktivně podílejí polovojenské organizace a tradiční svazy bývalých vojáků, jichž je v současné době podle seznamu uveřejněného v »Soldatenkalender« na rok 1956 celkem 932. Z tohoto počtu je oficiálně uznáváno také 26 svazů sdružujících bývalé příslušníky zbraní SS.

Způsob výběru velitelských kádří pro novou armádu a smířlivý postoj k bývalým fašistickým zločincům ukazuje, že politika západního Německa bude orientována na revanšismus, jehož cílem bude získat území Německé demokratické republiky, území východně od hranic Odry a Nisy a pohraniční území Československé republiky.

V počátečním období budování armády bude západní Německo vzhledem k dodávkám těžkých zbraní a k pomoci při výchově instruktorských kádří závislé na Spojených státech amerických. V dalším období se však západoněmecké vládnoucí militaristické kruhy pravděpodobně pokusí zbavit se závislosti na Spojených státech amerických.